

датуми свих помрачења са таквим карактеристикама. Ти датуми се сматрају решењима датог проблема. Решења могу одсуствовати или их напротив може бити сувише много. У таквим случајевима метода не даје одговор на питање.

У [12] је запажено да су под притиском већ формиране традиционалне хронологије астрономи који су датирали древна помрачења (и документе) били принуђени да приликом датирања уместо целог спектра датума који се добија анализом таблица, разматрају само оне датуме који се налазе у временском интервалу (на пример, столећу) већ унапред традиционално предвиђеном за помрачење које се испитује и догађаје који су с њим у вези. На тај начин, у низу случајева астрономи нису "у одговарајућем веку" налазили помрачење које тачно одговара опису документа па су били принуђени (не сумњајући у традиционалну хронологију) да прибегавају натезању, на пример да наводе помрачење које само делимично одговара опису у документу. Извршивши ревизију датирања помрачења које се данас сматрају античким, Морозов је запазио [12, стр. 307-474], да се информације о тим помрачењима деле у две категорије: 1) кратке, магловите информације без детаља, при чему често није јасно да ли се уопште ради о помрачењу; овде је астрономско датирање или сасвим бесмислено или даје толико много могућих решења да она доспевају практично у сваку историјску епоху; 2) подробна, детаљна саопштења; овде се астрономско решење често добија једнозначно (или даје два-три решења).

Испоставило се затим да већина помрачења друге категорије приликом формалног датирања не добија традиционалне датуме (који се налазе на интервалу од 1000. год. п.н.е. до 400. год.) већ много касније датуме (понекад за више векова), и та нова решења се налазе у интервалу 500-1600. год.

Сматрајући ипак да је традиционална хронологија на интервалу 300-1800. год. "у основи тачна", Морозов није анализирао средњовековна помрачења 500-1000. год., претпостављајући да противречности са традицијом овде неће бити нађене. Продужујући истраживања започета у [12], аутор ове књиге је анализирао и средњовековна помрачења у интервалу 400-1600. год.

Испоставило се да се важни ефекат, откривен у [12] за древна помрачења, простире и на помрачења која се обично датирају у интервал 400-900. год. То значи да или има много равноправних астрономских решења (и због тога је датирање неједнозначно), или решења има мало (једно, два) и сва она доспевају у интервал 900-1700. год. И тек почевши приближно од 900. год. (а не од 400. како је претпостављено у [12]), слагање традиционалних датума помрачења наведених на пример у канонима Гинцела, Ополцера, са резултатима методе објективног астрономског датирања постаје задовољавајуће. За највећи део помрачења слагање постаје поуздано тек почев од 1200-1300. год. Наведимо неке упечатљиве примере који демонстрирају "померање навише" помрачења (и докумената) који се данас сматрају древним.

"Грчка историографија... достиже врхунац научног и уметничког израза у Тукидидовом делу, посвећеном историји Пелопонеских ратова, чији је очевидац и учесник био сам аутор" [184, стр. 168]. Сматра се да је Тукидид живео од 460. до 396. год. п.н.е. Историјска традиција у потпуности има поверења у Тукидидов опис рата [184, стр. 171]. Свих 27 година рата је описано